

Arrest

nr. 100 461 van 3 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, zijn echtgenote X en hun dochter X, die verklaren de Libanese nationaliteit te bezitten, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 december 2011 en hebben zich vluchteling verklaard op 16 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 11 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 15 oktober 2012 en derde verzoekster nog een tweede maal op 29 oktober 2012.

1.3. Op 31 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 31 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande ABOU DARGHAM Rashid:

A. Feitenrelaas

U beweerde afkomstig te zijn uit Kfarhim in Libanon en de Libanese nationaliteit te bezitten. U behoort tot de gemeenschap van de Druzen. U bent in 1993 verhuisd naar Zuid-Libanon. U was soldaat in het pro-Israëliësch Zuid Libanese Lahad leger en in 2000 verhuisde u naar Israël, waar u en uw gezin de Israëliësch nationaliteit verwierven. In het jaar 2010 informeerde u zich over een mogelijke terugkeer naar uw vaderland. U contacteerde een familielid in Saoedi-Arabië die regelmatig in Libanon verblijft en u vroeg hem om de situatie in de regio te evalueren met het oog op een mogelijke terugkeer. Aangezien de Hezbollah momenteel een regeringspartij is, werd jullie dat afgeraden. Het was te gevaarlijk voor jullie. In Israël wouden jullie niet blijven, aangezien jullie beperkt werden in jullie bewegingsvrijheid en de Israëli's 'niet houden van Libanezen'.

Op 16 december 2011 diende u samen met uw vrouw, Zahia Malaeb (O.V. 6.931.606), en uw dochter, Fadwa Abou Dargham (O.V. 6.931.610), een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u een dubbele nationaliteit heeft, de Libanese en de Israëliësch (CGVS, p. 4), net zoals uw echtgenote en uw dochter. Bijgevolg wordt de vervolgingsvrees beoordeeld ten opzichte van het land waar u de laatste tien jaar woonachtig was, namelijk Israël. U haalde aan dat u weinig rechten had in Israël. Zo had u niet het recht om naar Jeruzalem te gaan, noch om naar Jordanië te reizen (CGVS, p. 5). Bovendien bent u gegriefd omdat u uw familie in Libanon niet kon ontmoeten en stelt u dat Israëli's racisten zijn. U gevraagd om dit te verduidelijken stelt u dat de huur voor een jood lager is dan een niet-jood (CGVS, p. 5, 7). Deze door u aangehaalde redenen zijn echter onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in Israël een job had, u nooit problemen met de Israëliësch autoriteiten hebt gehad, en uw gezin niet zonder mogelijkheden was in Israël. Zo blijkt immers dat uw kinderen studeren of werken in Israël (CGVS, p. 3-4, 6). Daarenboven verblijven uw beide zoons nog steeds in Israël en stellen ze het wel. Ook zij zouden het voornemen hebben om naar België te komen, doch uw oudste zoon zou eerst zijn studies willen afronden en uw andere zoon wil wachten tot zijn arbeidscontract is afgelopen (CGVS, p. 4). Ook uit deze handelwijze kan geen gegronde vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid.

Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Er is dan ook geen reden om te veronderstellen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Israël.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Israël te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Tot slot dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote en uw dochter ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande MALAEB Zahia:

A. Feitenrelaas

U beweerde afkomstig te zijn uit Alshouf in Libanon en de Libanese nationaliteit te bezitten. U behoort tot de gemeenschap van de Druzen. U bent in 1993 met uw echtgenoot, Rashid Abou Dargham (O.V. 6.931.606), verhuisd naar Zuid-Libanon. Uw echtgenoot was soldaat voor het pro-Israëliësch Zuid Libanese Lahad leger en in 2000 verhuisden jullie naar Israël, waar u en uw gezin de Israëliëse nationaliteit verwierven. In het jaar 2010 informeerden jullie zich over een mogelijke terugkeer naar jullie vaderland. Jullie contacteerden een familielid in Saoedi-Arabië die regelmatig in Libanon verblijft en jullie vroegen hem om de situatie in de regio te evalueren met het oog op een mogelijke terugkeer. Aangezien de Hezbollah momenteel een regeringspartij is, werd jullie dat afgeraden. Het was te gevaarlijk voor jullie. In Israël wouden jullie niet blijven, aangezien jullie beperkt werden in jullie bewegingsvrijheid. U voegt er nog aan toe niet naar Israël te willen terugkeren vanwege de oorlog die in 2006 had plaatsgevonden en u heel angstig bent geweest en u nu bevreesd bent voor de veiligheidssituatie.

Op 16 december 2011 diende u samen met uw echtgenoot en uw dochter, Fadwa Abou Dargham (O.V. 6.931.610), een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een identiteitsbewijs neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot, Rashid Abou Dargham. In hoofde van uw echtgenoot werd een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u een dubbele nationaliteit heeft, de Libanese en de Israëliëse (CGVS, p. 4), net zoals uw echtgenote en uw dochter. Bijgevolg wordt de vervolgingsvrees beoordeeld ten opzichte van het land waar u de laatste tien jaar woonachtig was, namelijk Israël. U haalde aan dat u weinig rechten had in Israël. Zo had u niet het recht om naar Jeruzalem te gaan, noch om naar Jordanië te reizen (CGVS, p. 5). Bovendien bent u gegriefd omdat u uw familie in Libanon niet kon ontmoeten en stelt u dat Israëlië's racisten zijn. U gevraagd om dit te verduidelijken stelt u dat de huur voor een jood lager is dan een niet-jood (CGVS, p. 5, 7). Deze door u aangehaalde redenen zijn echter onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in Israël een job had, u nooit problemen met de Israëliëse autoriteiten hebt gehad, en uw gezin niet zonder mogelijkheden was in Israël. Zo blijkt immers dat uw kinderen studeren of werken in Israël (CGVS, p. 3-4, 6). Daarenboven verblijven uw beide zoons nog steeds in Israël en stellen ze het wel. Ook zij zouden het voornemen hebben om naar België te komen, doch uw oudste zoon zou eerst zijn studies willen afronden en uw andere zoon wil wachten tot zijn arbeidscontract is afgelopen (CGVS, p. 4). Ook uit deze handelwijze kan geen gegronde vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid.

Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Er is dan ook geen reden om te veronderstellen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Israël.

Wat betreft uw verklaringen in 2006, naar aanleiding van de oorlog toen, angstig te zijn geweest dient opgemerkt dat dit gegeven niet langer actueel is en kadert in de algemene situatie van die periode (CGVS, p. 3). Uw verdere verklaring 'bang te zijn van de veiligheidssituatie' is te algemeen om hieruit een gegronde vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden (CGVS, p. 4).

Gezien bovenstaande observaties hebt ook u niet aannemelijk gemaakt Israël te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een uittreksel van de burgerlijke stand van Libanon neer. Dit document bewijst uw identiteit, die op zich niet betwist wordt.

Tot slot dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw dochter tevens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande ABOU DARGHAM Fadwa:

“A. Feitenrelaas

U beweerde afkomstig te zijn uit Alshouf in Libanon en de Libanese nationaliteit te bezitten. U behoort tot de gemeenschap van de Druzen. In het jaar 1993 is uw gezin verhuisd naar Zuid-Libanon. Uw vader was soldaat voor het pro-Israëliësch Zuid Libanese Lahad leger en in 2000 verhuisden jullie naar Israël, waar u en uw gezin de Israëlische nationaliteit verwierven. In het jaar 2010 informeerden jullie zich over een mogelijke terugkeer naar uw vaderland. Jullie contacteerden een familielid in Saoedi-Arabië die regelmatig in Libanon verblijft en jullie vroegen hem om de situatie in de regio te evalueren met het oog op een mogelijke terugkeer. Aangezien de Hezbollah momenteel een regeringspartij is, werd jullie dat afgeraden. Het was te gevaarlijk voor jullie. In Israël wouden jullie niet blijven aangezien jullie beperkt werden in jullie bewegingsvrijheid.

Op 16 december 2011 diende u samen met uw vader, Rashid Abou Dargham (O.v. 6.931.606), en uw moeder, Zahia Malaeb (O.V. 6.931.606), een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een uittreksel van de burgerlijke stand en certificaten van de universiteit neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw vader, Rashid Abou Dargham. In hoofde van uw vader werd een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de gemotiveerde beslissing in hoofde van uw vader.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u een dubbele nationaliteit heeft, de Libanese en de Israëlische (CGVS, p. 4), net zoals uw echtgenote en uw dochter. Bijgevolg wordt de vervolgingsvrees beoordeeld ten opzichte van het land waar u de laatste tien jaar woonachtig was, namelijk Israël. U haalde aan dat u weinig rechten had in Israël. Zo had u niet het recht om naar Jeruzalem te gaan, noch om naar Jordanië te reizen (CGVS, p. 5). Bovendien bent u gegriefd omdat u uw familie in Libanon niet kon ontmoeten en stelt u dat Israëliërs racisten zijn. U gevraagd om dit te verduidelijken stelt u dat de huur voor een jood lager is dan een niet-jood (CGVS, p. 5, 7). Deze door u aangehaalde redenen zijn echter onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in Israël een job had, u nooit problemen met de Israëlische autoriteiten hebt gehad, en uw gezin niet zonder mogelijkheden was in Israël. Zo blijkt immers dat uw kinderen studeren of werken in Israël (CGVS, p. 3-4, 6). Daarenboven verblijven uw beide zoons nog steeds in Israël en stellen ze het wel. Ook zij zouden het voornemen hebben om naar België te komen, doch uw oudste zoon zou eerst zijn studies willen afronden en uw andere zoon wil wachten tot zijn arbeidscontract is afgelopen (CGVS, p. 4). Ook uit deze handelwijze kan geen gegronde vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid.

Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Er is dan ook geen reden om te veronderstellen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Israël.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Israël te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een uittreksel van de burgerlijke stand en certificaten van de universiteit neer. Deze documenten bewijzen uw identiteit en uw opleidingsniveau, zaken die op zich niet betwist worden.

Tot slot dient nog opgemerkt dat ook in hoofde van uw moeder door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook een manifeste appreciatiefout, voeren verzoekers aan dat zij ingeval van terugkeer naar Israël vrezen opnieuw slachtoffer te worden van discriminaties door de “Israëli’s” en van willekeurig geweld.

2.2. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de door verzoekers aangehaalde redenen om niet meer naar Israël te kunnen terugkeren niet voldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie, (ii) de zonen van eerste twee verzoekers nog steeds in Israël verblijven en aldaar wachten op het beëindigen van studies dan wel het aflopen van een arbeidscontract alvorens tevens naar België te komen, waaruit geen gegronde vrees kan worden afgeleid, (iii) de verklaringen van tweede verzoekster angstig te zijn geweest naar aanleiding van de oorlog in 2006, niet langer actueel zijn en haar verklaringen “bang te zijn van de veiligheidssituatie” te algemeen is om er een gegronde vrees uit te kunnen afleiden en (iv) de door verzoekers bijgebrachte stukken voorgaande conclusie niet kunnen wijzigen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.1. Verzoekers voeren aan dat hun vrees wel degelijk gegrond is. Zij betogen dat in tegenstelling tot hetgeen verweerder heeft beslist, hun verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat er in hun hoofde een reëel risico bestaat indien zij naar Israël worden teruggestuurd. Zij lichten toe dat zij in Israël wegens hun afkomst door de Israëliische bevolking als minderwaardig worden beschouwd en zij niet erkend worden als lid van hun gemeenschap. Voor verzoekers is het daarom onmogelijk om op een normale manier in Israël te leven. Verzoekers wijzen erop dat er in Israël nog steeds veel discriminatie heerst tegenover Libanezen. Verzoekers besluiten dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onvoldoende hun problemen hebben erkend.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal voor het nemen van de bestreden beslissingen wel degelijk de problemen van verzoekers heeft erkend doch dat hij van oordeel is dat de aangehaalde redenen onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing tevens vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij een job had in Israël, hij nooit problemen kende met de Israëliische autoriteiten en zijn kinderen in Israël studeren of werken. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging ondernemen om deze vaststellingen van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te weerleggen. Zij komen niet verder dan algemene beweringen dat er een probleem is van discriminatie die te wijten is aan hun Libanese origine. Daar verzoekers gedurende ruim tien jaar in Israël woonden, zij de Israëliische nationaliteit bezitten, de vader alsook de dochter en een zoon een job hadden, de kinderen konden studeren in Israël en er nooit problemen waren met de Israëliische autoriteiten, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij een gegronde vrees voor vervolging hadden in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de overwegingen van het CGVS aangaande de verklaringen van tweede verzoekster angstig te zijn geweest naar aanleiding van de oorlog in 2006 en "bang te zijn van de veiligheidssituatie": deze verklaringen zijn niet actueel en te algemeen om er een gegronde vrees voor vervolging uit te kunnen afleiden.

2.4.2. Onder verwijzing naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, vrezen verzoekers slachtoffer te zullen worden van willekeurig geweld. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Israël, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoekers tonen niet aan dat er in hun land van nationaliteit een veiligheidssituatie heerst die gelijkgesteld kan worden aan artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen blijken het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.6. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS